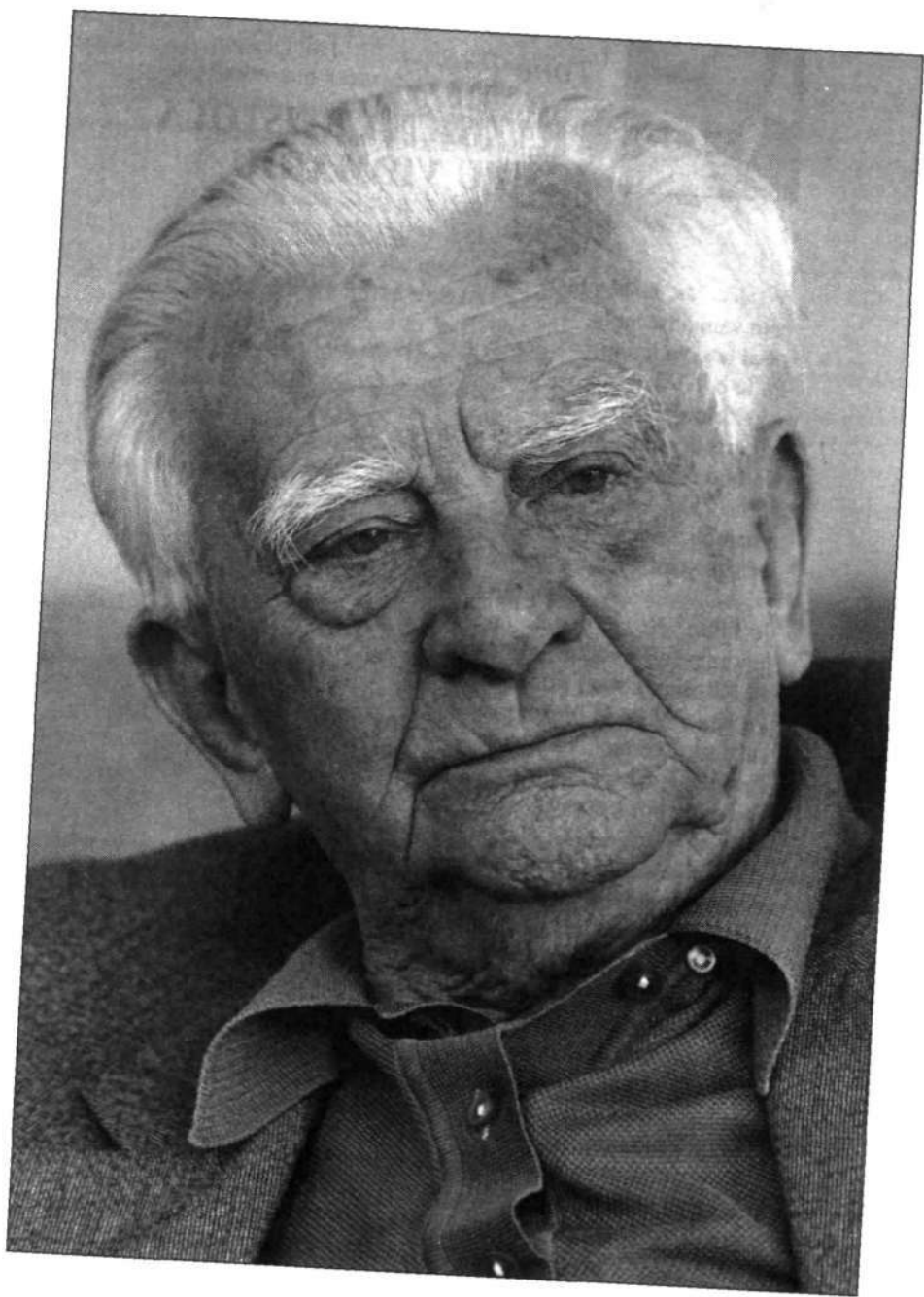

OB STOLETNICI ROJSTVA JOSIPA VIDMARJA

Tone Pavček

PRAZNIČNA EPISTOLA JOSIPU VIDMARJU

V takle čas, ko se obleta leto,
sem vam »Srečno!«
pisal leto za letom.
Pa letos? V kakšno Večnost,
v kakšno daljavo
naj gresta moja »Srečno!« in »Zdravo!«?
Na ono stran, v svéto,
ali na Žale, kjer naročena,
a najbolj zavzeto
joče za vami glasba Chopina?

Jo slišite? No, ja. Recite raje,
je v raju (ali v Rakovem) mirno?
Je Miroslav z vami prizanesljiv?
Pa Krištof? Se še brezobzirno
sili s silo, verujoč, da ni kriv?
In drugi Edi? Oni pravi?
Sta našla pot k spravi?

Tu doli je s tem še bolj slábo.
Smrt ne poravna vseh reči
in mnogokaj noče, tako hitro kot vi,
oditi v pozabo.
Škoda. Kot liberalcu bi vam nemalo
gódilo, da je zdaj liberalov
na kupe, četudi nobena
njihovih strank ni vaših mer,
ne kar zadeva Chopina,
ne za vzvišen prezir.

Sicer pa vaša (še vaša?) in naša
dežela še ni dosegla Aten
ali cvetoče Florence.

Nasprotno: hudo stran nas odnaša.
A to ni, kot sami veste, problem,
ki bi mučil Slovence.

Med nama: vas še kdo od zemljanov
pokliče? Iz teatrov? Od polic knjižnih?
Dobri duh kavarniških sfer?
Mogoče kdo bližnjih,
nežno, tako kot Kovič z »Mon père« . . ?

Saj, saj, sem že tiho. Adijo,
predsednik, državnik v državi tišine,
kjer nič in nič ni več nič.
In pozdravite mrtve služabnike rime,
vse, ki so z vami, a tu še živijo
kljub vašemu: »Vse to je nič!«